emanuel pope

colectiv

suntem cameleoni

Republica Artelor -Cititor de Poezie
2016
t

emanuel pope

suntem cameleoni

Republica Artelor -Cititor de Poezie

2016

suntem cameleoni

emanuel pope

suntem cameleoni

Republica Artelor -Cititor de Poezie

''Suntem cameleoni. Devenim cameleoni.''

José Antonio Burciaga

plachetă de versuri

dedicată momentului

colectiv

mântuiește-ne Doamne

de mizeria memoriei noastre!

Mulțumiri doamnei Mariei Sava

fără a cărei forță aceste poeme n-ar fi existat!

Acvila timpului Tău o cer!

copilului meu

dă-mi, Doamne, acvila timpului Tău

secunda dintâi ţi-o cer

cu ea să-mi pot spăla ochii

și auzul

de minciunile lumii

să pot șlefui

suprafaţa tuturor lucrurilor

care m-au lovit

sau iubit și urât

până când totul va deveni

din nou

cuib curat din marmură albă

pentru pasărea Ta.

aprins pe marginea scrumierei

Ninei

mă uitase de toată sila și mila

aprins pe marginea scrumierei

mirosind a pământ reavăn

și a moaște de sfinți

nu era zi în care să nu-i strig cât mă ținea pieptul și gura:

''boșorog senil, nu-ți mai bate joc!

fumează-mă

ori stinge-mă odată cu pompieristica ta cântare de îngeri ''

se prefăcea că n-aude

eu eram sigur de vocea mea

el nu zicea nici mâr

deși locuiam în aceeași odaie.

chiar și cei mai încăpățânați dintre noi

înțelegeau cum vine treaba asta

cu figurile de stil

și cu reinventarea în cușcă a frumuseții lumii;

ardeam neauziți toți,

batjocoriți, mințiți, în chinuri,

neştiutori până la demenţă

emoţiile ne părăseau şi ele

ca un abur se ridicau din carnea noastră

având *aerul* jignit al unor poeme ucise.

Bătrânul mayaş de culoarea mării închise

Simonei

motto: ***"Le-le Yaman!***

iubirea mea,

soarele a atins muntele Ararat"

(cântec popular armean)

de câte ori visez
de atâtea ori te pierd
de câte ori te pierd
de atâtea ori suspin
acelaşi sentiment
ţara mea - salamandră de lut-
ochii tăi de jad
peşte captiv al tăcerii
prin rănile tale trec înot
seceta trupului tău
ucide orice foc.

de câte ori trăiesc
de atâtea ori blestem
de câte ori blestem
de atâtea ori te pierd
acelaşi sentiment
insula mea de comori şi vânt
salamandră de lut
ochii tăi de jad
pieptul ofilit
zorii arşi de vin.

de câte ori mă-mbrac
de atâtea ori te pierd
de câte ori te pierd
de atâtea ori tu taci
doar hainele-și vorbesc
salamandră de lut
ochii tăi de jad
zâmbetul tău
culoarea mării închise

…

bătrâne mayaş,
paznic neînfricat
al iubirii şi inimii mele,
spune-mi:
de câte ori se moare
şi de câte ori
se-ngroapă un om lipsit de ţară?

Bătrânul mayaş nu scotea niciun cuvânt. Şedea îngândurat pe-o piatră cu moartea dezgolindu-l bucată cu bucată, fâşie cu fâşie, vertebră cu vertebră. Îmi asculta doar paşii cum se duc şi revin, atent. Extrem de atent. Sub tălpile-i goale, înnebunite de lumină, prin nisip, călătoreau ca mercurul, banchize rubinii de sânge. Aici îi era mâna, aici îi era şi jungherul. Şi inima: a lui şi a mea... cine să spună care va ceda prima?!

Coridă cu lună

Mariei

motto: **‘’cine pe cine minte?’’**

(zicere personală)

să iau taurul de coarne mi-am spus hotărât
azi există atâtea motive,
lună plină
lumina pare și ea un pic mai decisă
'' *altfel la ce bun poetul în vreme de secetă?!'' (1.)*
și de ce numai ei
când ar trebui lăsați mai degrabă
în câmp deschis
ori rezemați de ziduri de piatră
să cânte mereu numai și numai femeia
așa că am pus mâna pe lună
și am coborât-o la mine-n ogradă
la început mă privea ironică, strălucitoare,
din jumătatea ei blondă, dar i-am arătat eu ei
‘’cum se leagă ciobanii,
și se pradă cârlanii’’ (2*.)*
îmi doream nespus să o chinui
ca pe hoții de cai să o chinui
cumplit
pentru toate insomniile mele
pentru toate verbele mele nereușite
să-i pot privi în ochi natura învinsă
-dacă avea vreuna temătoare-
parșiva se făcuse mică, mică
din ce în ce mai mică
de puteam s-o dau de-a dura prin curte.
-asta am și făcut-
din jumătatea ei nevăzută

se auzi muget ca de valuri izbindu-se-n piatră
și bănuiesc
toată era numai și numai un cocktail pe dinăuntru
iar eu aveam o sete haiducească de sânge
de-o săptămână numai apă
numai apă băusem
chestia asta o simțea și el acolo, sunt sigur,
bâltâcâind turbat de furie
înecându-se în propria-i lume
și ca să fiu cinstit
nu numai pământul
dar și genunchii îmi tremurau un pic
însă ce mai contează
când vrei cu adevărat să prinzi taurul de coarne,
i-am strigat:
''Bestie de carne
ascunsă în trupul de umbră al lunii mele,
arată-te!''
bravam, evident,
înapoi oricum nu puteam da
întunericul se lățise la picioarele mele ca o blană
și eu rostogoleam trupul ei de lună
peste ierburi si case, peste coline și sat
luna mea ca țara mea,
cred că deja măturasem de cinci ori peisajul
când ea a pocnit ca un pepene
și din inima ei peste piept mi s-a revărsat cu putere
o mare verde de umbre și lacrimi
asta m-a dezechilibrat
și-n cădere m-am lovit drept în inimă
când mi-am revenit lângă mine horcăia un copil
culoarea feței schimbându-i-se repede.
….
''*Și la urma urmei la ce bun poeții ?!''*
am mai apucat să îngân înainte de-a leșina din nou,
-copilul semăna leit la chip cu mine-
Of, luna mea ca țara mea!

1. Scrisoare domnului Holderlin, autor Octavian Paler

2. Salga (baladă populară culeasă de Vasile Alecsandri)

Mi-a murit munca

lui Bonifacio Caraluna

azi mi-a murit stăpâna

nimic nu anunța dispariția ei

s-a trezit cu același chef de viață

cum obișnuia în fiecare dimineață

nimic nou până aici...

și-a pregătit cafeaua ei neagră, înfiorător de neagră

pentru ea înviorătoare, pentru mine dezgustătoare,

de câte ori îi simțeam aroma

mi-aș fi vărsat și mațele din mine

însă nu-i arătam, așteptam cuminte la picioarele ei semnalul

pîinea de zi cu zi eliberatoare

din când în când îi dădeam de-nțeles că sunt viu

doar cât să știe că mă pot umili cu entuziasm în viață.

banii-mi erau calculați la săptămână

și ritualul ăsta ar fi ucis pe oricine

fuma întotdeauna numai țigări fine

pe mine mă privea ironic

pe fereastră privea melancolic

peisajul era acolo, întreg, dispus, gata de tot efortul,

nimic care să-i dea de bănuit, niciun semn

sau poate era,

dar creierul ei rula deja în altă parte

gândindu-mi plenar ziua de trudă,

cât va cheltui și cât va agonisi cu mine

pieptu' -i tresălta de bucurie

cu fiecare idee strălucită care-i venea

fumul, și el, ce să facă?!

desena în jurul ei, reverențios, doar cercuri olimpice

ca o inimă slabă

auzeam scrumul zbătându-se în cavitatea scrumierei

și nu vă mai spun ce reverberație producea

tot acest consum în mine

știam că până la *impact* mai aveam exact 3 minute

încercam să le folosesc cât mai bine

visând stânjenei și un parfum delicat de femeie.

deodată

Doamna a început neobișnuit să se agite

nu-nțelegeam ce-mi spune, scotea sunete noi

(viața mereu și-a găsit primul novice în mine)

am ridicat privirea,

ţigara miraculos îi dispăruse pe undeva

bătrâna horcăia.

nu știam dacă era nimerit să latru sau nu

căuta *un sprijin în masă*

înregistram totul fără niciun sentiment

la fel și ceasul din bucătarie: 6:28 a.m

lucrurile se-ncăpățânau a avea greutate chiar și așa

mai ales pentru ea

după un timp s-a prăbușit la podea

puțin a lipsit să nu mă lovească

m-am ferit

6: 29 de minute

acolo am mai privit-o

pentru ultima oară cred

timp de câteva secunde

(ceasul nu avea secundar)

după care țeasta i s-a desprins de trup

și din motive misterioase

s-a rostogolit spre mijlocul încăperii

cu zgomotul unei anvelope uzate

ceasul 6 și 31 de minute

timpul era singurul de față

care nu se pierduse cu firea

asta-mi insufla curaj

6 și 45 de minute

nu cât să-mi pot schimba poziția

stăteam înțepenit și încercam să-nțeleg

7 si jumătate sau opt fără un sfert

eram liber

11 și 55 de minute

să mor flămând

trecut de ora două din noapte

în libertate.

jurnal de motociclist al cerului

- prin ţara soarelui ce arde și a poporului ce minte (I)

unui sat dobrogean
cu nume de căprioară

motto: ***''Flash Gordon approaching!''***

Hei, iată-mă, din nou, gata de drum
gata de o nouă cădere
de o nouă revoluție ca de o îmbătrânire rapidă
în neamul și ţara mea jucând neîncetat şotronul sau leapșa.
Tu, doamna mea dragă -iubire nebună de poet,
îmi vei îmbrăţişa iarăși spatele ca un miriapod puternic
și de forța atâtor iubiri arse
hainele-mi vor mirosi a kerosen și eu voi simți că iau foc
:de la viaţă până la moarte
doar o nanosecundă ne desparte
și-n mijlocul limbii ce o vorbesc peltic
vom tura amândoi motorul la maxim
cum bine obișnuiam odată:
fără frică sau milă dar și fără de minte
zburând ca zeii acasă
ori ca doi navigatori interstelari
înnebuniți fiecare după diorama celuilalt
mușcând și făcând dragoste unul din altu' cu sălbăticie
printre stânci ascunse de curcubeie
și printre roiuri aprige de meteoriți.
: *zvârrrr -bum-bumm*

sau poate numai bumm!
Pe drum vor fi din nou poveşti de iubire crudă
răsărindu-ne în faţă ca iepurii
ori ca stâlpii de telegraf cu firele smulse
tu -panaceu suferințelor și dorințelor unui popor de moluște-
te vei vinde tuturor, fără deosebire, la bucată
eu voi fredona un...un fel de blues
vechi de când e lumea
despre înțelegere și uitare
și cu el voinicește
îmi voi şlefui speranţa până la lacrimă
-va suna fals
dar cui îi pasă în concertul păsărilor migratoare?!
motocicleta, și ea, ce să facă?!
va dudui ca o locomotivă de bronz pe marginea unui basm albit de spaime*
sub o cupolă de gheață
la fel şi toate plaiurile tinereţii mele fără bătrâneţe
din foi de Havană cubaneză și esență de rom de Jamaica
soarele ne va sfida al naibii de sus, roșu,
extrem de roșu
cum doar el ştie s-o facă
printre hultanii norocoşi de pe cerul melancolic de albastru
arză-i ogorul!

''Frumoasă ţară ai, băiete!'' îmi vei spune atunci
prinzându-mi spatele și mai cu tărie ca într-un clește de pară
şi cuvintele-ţi vor pleca cu ultimele adieri ale serii
și cu soarele către miazănoapte
nimeni nu le va mai auzi, numai eu şi numai pe jumătate
restul va curge silnic ca pleava pe Dunăre şi de acolo mai departe
până-n veninul cobrei din Munţii Stâncoşi
oricum vom fi o pereche reușită
eu tânăr, tu de o eternitate agăţată de şaua oricui
şi de spatele meu pe motocicletă
cine călătorește
călătorește numai și numai cu moartea în contrapartidă
ca printr-o ţară ce arde de la începuturile ei poporul
sau invers

iar unde nu vom fi ajuns încă
oamenii vor inventa povești despre noi:
'' *spun unii că ar fi trecut și pe aici''*
ori ''a fost unul care ar fi văzut-o, dar și acesta a dispărut demult''
însă pe el, pe Motociclist, nu l-a văzut nimeni vreodată
deși din cer mai răzbate
în nopți de furtună
coborând peste sate
sunet surd de motor.

...şi din nou vor fi numai și numai poveşti cu iz de kerosen
şi din nou tu, doamna mea dragă -iubire nebună de poet,
îmi vei îmbrăţişa spatele ca un miriapod puternic cu o mie de brațe
amândoi vom arăta ca-n poze interesanți și senzuali pe aceeași motocicletă
ca Yin şi Yang zburând
și mușcându-se în oglindă
printre roiuri aprige de meteoriți
neştiind deloc ce ne aşteaptă....
acolo...
în inima ta cititorule: ţara mea, poporul meu!

** din poemul'' Hanibal'' de Eugen Jebeleanu*

Cocktail colectiv

respect # colectiv!

se ia un mojar cât inima ta de mare

se răstoarnă în el toți anii de școală,

de muncă

și cam tot ce ai învățat de la viață

se amestecă bine apoi totul până la disperare

... până se face pastă

după care se adaugă un gram de pulbere fină

din toate replicile dragi de prin filme,

câteva refrene, bip-uri …poate să fie și un cântec întreg,

primul sărut de asemeni

jurămintele de care-ți mai aduci aminte,

mersul împreună cu prietenii la bar,

prima ta băutură și aura aerului de acolo

se taie-n în bucăți cât mai mici

alături de fotografia bunicului căzut în război

-te rog, nu-i spune asta mamei!-,

din zgomotul tăcut al coridoarelor morții din pușcăriile comuniste

poţi culege tăcerea (*adăugă și imaginea lui Arsenie Boca dacă-ți face bine*)

toacă mărunt înăuntru câteva titluri din ''*Scânteia*''-oricare număr-

câteva versuri d-ale lui Ciurunga

și o bandă de magnetofon cu ordinele de foc de la Timișoara,

plânsul mamelor îngropându-și copiii în decembrie'89

urletul pieței *la kilometrul zero,*

nu uita IMEDIAT DEASUPRA

să torni în formă lichidă

rânjetul lui Iliescu și toată politica de mai apoi,

*toată batjocura **LOR*** precum și câţiva dolari sau euro dacă ai prin casă,

(nu în sume mari) primiți de la părinți prin *western union*

stai liniștit infracțiunea ta va fi mică.

adaugă fără să tulburi conținutul, cu grijă, și ceva culoare albastră

nu din steag și nici din cerul zilei de-afară -știu albastrul de Voroneț este inimitabil-

ia şi o bucată din rochia femeii bătută la mineriadă (acum în vârstă de 64 de ani)

eșecul tău în prima zi de școală va fi astfel și mai puțin comestibil

din candelele Lunii adună mirosul de carne ucisă, arsă,

zilele tale toate ...strânse cu ușa până la pragul sinuciderii colective

amestecă **ÎN FINAL totul** repede,

până dai de **CULOARE**,

apoi cu o pensulă printre lacrimi

scrie pe fața unui ambalaj găsit la tomberonul din spatele blocului

atât:

colectiv

după care ieși în stradă și strigă cât poți de tare

către toți cei ce se ascund prin case și pe sub id-uri false pe facebook:

FUCK YOU ALL!

Colosul

uriașului meu MR55

voi nu v-aţi petrecut cu mine nopţile pe aceste înălţimi

şi din spinarea acestui uriaş de fier

n-aţi privit, cu mândria celui ce n-are ce pierde, spre bolta de stele

n-aţi dormit în braţele lui protejaţi de întuneric

şi nu v-aţi trezit la kilometri distanţă de casă

cu spaima unei zile noi

tensiunea din osatura lui voi n-aţi simţit-o

şi n-aţi văzut nici aburul ridicându-se în zori din carnea sa

fără effort, cu aripi de înger

voi nu i-aţi auzit scrâşnetul măselelor de oţel în soarele verii de august

şi nu i-aţi admirat modul de-a purta fără un cuvânt, maiestuos, oraşul

ca într-o palmă de sfântpeste mări de ceaţă

nu v-aţi lipit obrazul umezit de lacrimi de fruntea sa

şi n-aţi ascultat ecoul ce-l adăposteşte pântecul său de ani buni

ca pe o ispită privind însingurarea serii.

nu v-aţi întrebat de unde şi până unde i se poate întinde aşteptarea

nici viaţa

şi nici dacă din umerii lui

poezia ar putea zbura pentru totdeauna, cel mai bine

voi n-aţi ascultat zbuciumul râului de lumină curgând prin inima sa

de aceea, nu vă aparţine acest poem!

el va rămâne poemul unei singure iubiri cu tot ce a cuprins ori nu

poezia din el

-iubirea şi prietenia dintre un pui de om şi uriaşul său de fier-

poezia aceasta, viaţa mea ca un zmeu de hârtie

călătorind printre toate lucrurile pierdute

...abia de te zăreşti de aici şi mai c-aş râde de tine

-ca un *nu-dai- doi- bani- pe- el* ce sunt-

dacă n-aş privi cu inima strânsă de milă şi frică

la făptura prietenului meu, așezată ferm, drept pe picioarele sale

ca un uriaş pod răsucit peste moarte

poem ...de condiţie ''sumară''

''***Eu sunt un poem în chiloţi!***''

faptul că tu nu mă vezi în timp ce mă citești

sau dimpotrivă...mă judeci cu prea multă ''*simţire*''

spune mai mult despre tine decât despre mine

sau despre cel ce m-a scris

vorbește mai mult despre **istoria neamului tău sărăcit**, dacă vrei,

dar aproape nimic despre mine

eu însă continui să mă confesez ție,

pentru că deși te știu orb și ucigaș de fandosit privitor la modă

eu te caut chiar și așa

în felul meu indecent,

dorind să te regăsesc și

să te îmbrățisez ca pe un frate

alături în singurătate

să putem sta cuminte de vorbă

fără să uităm unul de celălalt,

și fără să ne îngrijorăm de sănătatea mintală a fiecăruia dintre noi

...cel puțin deocamdată :)

doar așa...

ca și cum ne-am **ASCULTA** unul pe altul

vorbind peste un gard proaspăt vopsit

pe o uliță strâmtă,

privind cerul albastru

și înțelegând **CLAR**

de ce eu îti vorbesc în *chiloți*

de ce tu mă asculți mereu în *costumul* tău pregătit de înmormântare

în timp ce pe **AMÂNDOI,**

ne adulmecă o armată voioasă de costume *Armani,*

ca pe o pradă ușoară

leoparzi unul și unul

și ei vorbind peste același gard proaspăt vopsit

și ei privind același cer albastru al patriei

îmbrăcată sumar

ca și poemul de față.

Alzheimerul inimii

Poate ar trebui
mai întâi să ne naștem
numai pe jumătate
sub o pojghiță fină de gheață
febrili şi ascunși
la un milimetru distanță de viață
acolo să ne privim
câteva sute bune de ani
fiecare
față în față
înainte de-a crește copii
înainte de-a iubi și înălța piramide
înainte de-a vorbi
și de-a trăi poeme în fașă

...ar trebui.

sau poate toate astea deja,
se și-ntâmplă:
mai înainte de-a ne naște întregi
mai înainte de-a ne crește unii pe alții copii
mai înainte de-a ne iubi și înălța
mai înainte de-a vorbi
și de-a trăi poeme deplin,
veșnici în Viață

...și eu aparţin acestei lumi:

motto: *ce o fi însemnând* ***"a bate apa în piuă"****?!*

(zicere personală)

DA,
n-am ars de viu
și sângelui meu nu i-am dat năvală
spre pieptul tău, Poezie,
venele mele n-au purtat spre laguna ta
tot ce inima mi-a suportat
și nu m-am lăsat ucis pentru tine.

Numai noaptea, uneori, izgonit din iatacul iubirilor tinere
am revenit ca la o femeie bătrână
și te-am hrănit cu firimituri
...ca pe păsări.

Altfel mereu mi-am luat mult timp liber faţă de tine.

Dar și eu aparțin acestei lumi
acestei confrerii de înfumurați,
de gigolo parnasieni, depresivi...
deși
n-am plâns la căderea părinților tăi
n-am acoperit câmpiile tale de secetă
cu trupul meu de ceață
pe obrazul lunii n-am lăsat urme de obuz
și n-am adăpostit cu mâinile mele china împotriva mongolilor.

Însă de azi sunt năruit, mi s-a umplut paharul
și acum din ce în ce mai des la buza lui adăst
nu mai am mult-
curând voi fi și eu ''*legat*"...la un sistem de verbe
mini-hidrocentrală preluând propriul venin și pizmă
dintr-un pahar de vorbe,
lumină dând
doar cât să-i ajungă de-o respirație.

La Belle Époque s-a sfârșit!

Eu rămân aici, pe terasă, lângă curvele mele
de partea neagră și ostracizată a baricadei,
să mă bată viforul iernilor de sărăcie
și ploile acide ale orașului
printre munți de pet-uri
și animale bolnave
să pot respira încă aerul din decolteul acestor frivole,
bătrâne domnișoare, ucigător de nociv
amintind de parfumul unor vremuri apuse
și de orgasmul unui om liber.
'' La Belle Époque s-a sfârșit! ''
-prietenii știu ce zic-
voi, însă, plecând dintr-o lume perfectă
în care le-ați rezolvat al dracului de bine pe toate
mergeți, așadar, de vă așezați sănătoși...dincolo de morminte,
pe porţile raiului nu poți intra, desigur, decât cu un maxim de alveole curate
și cu o formulă dentară completă.
''Bon Voyage!''
eu rămân de cealaltă parte, mirosind urât
asemenea vremurilor pe care le privesc și mă privesc
întotdeauna oripilat de sănătatea bolnavă a oamenilor
într-o lume dementă
Voi, însă, mergeți sănătoși
și vă așezați înăuntru
dincolo de morminte
...la masă.

Estate agency

bujorului sălbatic de Plenița

o doamnă ceva mai în vârstă m-a rugat să-i prezint noua proprietate
şi-n după-amiaza aceea de iunie, din timiditate, probabil,
eu arătam mai tânăr decât eram în realitate, casa şi ea
înfăşurată cochet cum era în kimono-ul ei de Pyracantha
şi nu departe de zidul din piatră al unei mânăstiri seculare
părea desprinsă din pelicula unui film din anii '50 nemasterizat încă
ori din povestirile cărţilor decupate ale fraţiilor Grimm
treceam amândoi cu paşi mici dintr-o odaie în alta
păşind prin broderia pereţilor de mucava
ca două generaţii tăcute după un război mondial
şi-o briză a unei neştiute insule pierdute ne-nsoţea pretutindeni
asta se simţea mai cu seamă-n galerii,
acolo draperiile fremătau uşor
din când în când doamna se oprea
şi-mi atrăgea atenţia asupra vreunui obiect
pe care îl cunoscuse cândva
sau de care nu se despărţise emoţional încă
eu ridicam din umeri jenat
şi de fiecare dată primeam în schimb un surâs
doamna arăta o deosebită înţelegere a vieţii
şi aşa mergeam mai departe
în urma noastră se-auzea un sfârâit ca de celule primare arse
culorile se estompau
cu suflete calde ardeam cadru după cadru
-n-avusese loc nici în secolul ăsta a doua sosire a Lui-
şi ca din rana unui butuc de vie din fotografii şi tablouri
curgea acum o pastă albă, lăptoasă:
toată hrana timpului viitor.

Când am ajuns în grădină seara-şi vărsase deja printre nori vitriolul,
şi amândoi eram mai bătrâni cu o viaţă, doamna-n baston îmi admira trandafirii
șoptea numele lor ca pe o mantră în taină:
‘’Ana-bell, Ani-ta, Lo-li-ta, Eli-sa-beth, Co-chet’’
niciodată nu văzusem florile acelea mai frumoase,
şi înţelegeam că odată petalele lor crescuseră din hrana mâinilor ei
nu îndrăzneam să spun un cuvânt...
numai șoapta serii visa între noi
așa am mers până la capătul din umbră al aleii
sau poate aleea alerga sub noi vrăjită
acolo îmi îngăduisem puţină libertate
şi printre ferigi bogate plantasem
cea mai iubită dintre flori
de aceea am şi rostit
cu un glas ce dorea să o imite:
„Pe –o – ny’’
doamna m-a privit uimită
n-a priceput de la-nceput
apoi privind spre floarea-mbujorată a înţeles
și printr-un gest de o nebănuită mânie
a retezat-o folosind bastonul.
„vremea bujorilor a trecut, cavalere!’’ mi-a spus răstită
şi s-a-ntors cu faţa flămând de bătrână
spre casa ce ardea lângă zidul mânăstirii de piatră
cochet înfăşurată cum era în kimono-ul ei de Pyracantha.

Stare de plumb

ISIS, să ţi se facă mâna şi inima de nisip
şi sub valurile sale deşertul să-ţi înghită mizeria!

pe aici plouă de ani buni
numai cu plumb
tone de plumb se revarsă
sfinţii golesc în cer zeţăria
Domnu' priveşte şi tace
curge-n şuvoi peste bord
nemurirea
aripi de apă-n coşciuge de plumb
toţi cedri se-nclină
lucind prin frunziş se ivesc noi halebarde
hipnotic femeia arabă dă ţâţă soldaţilor orbi.

cântându-i morţii din ''Grădina Paradisului''

memoriei lui B.B. King

** ''And death shall have no dominion''*

*(*Dylan Thomas)

‘’şi moartea nu va stăpâni nimic’’*,
va veni în urma mea şi va trăi ce am trăit şi eu
înjurându-şi nopţile: cumplită dezolare
orele ei de gumă - propria-i linişte
propriul ei ţipăt
infernala minciună
bulevardele goale
copacii refuzând să-i vorbească
oraşele îngenunchiate
şi oamenii.

va veni moartea şi va trăi cum am trăit şi eu
ascunzându-şi zilele sub cerul de smoală
al singurătăţii
cunoscând aceeaşi iubire
aceeaşi prietenie
-numai păsări de ceaţă

va veni moartea şi va deveni alcoolică
şi ca orice animal bolnav de casă
pentru o bucată de pită
va trebui să ucidă:
om viu.

va veni moartea în urma mea
.... şi va culege ceaţă.

Cum se scriu 40 de poeme pe pâine

Se scrie un singur poem și se acoperă cu pâinea din ziua respectivă
A doua zi se citește poemul cu voce tare, se mănâncă întreaga bucată de pâine

-până și firimiturile-

și se mulțumește Domnului
după care se mai scrie unul și se acoperă cu pâinea mâncată
A treia zi se citește cu voce tare poemul din ziua precedentă, se roade doar un mic colț din bucata de pâine care-l acoperă și se mulțumește din nou Domnului, iar restul de pâine se așează cu grijă peste poemul scris în ziua a treia
după care se continuă așa până trec 40 de zile

Apoi se înalță ochii și se moare.

Atât Domnul cât și Diavolul vor înțelege mesajul tău!

nopţile şi zilele de mai ale pământului

memoriei Nadejdei Mandelştam

Seara bună, Nadejda, seara bună ecou

inima ta vie

în mormântul de ceară

tot mai aşteaptă veşti de la noi?

e aici un domn ca o stare amară, Cristoforovici îşi spune...

se interesează de tine

destul de afabil

ţi-a adus un cadou

o statuetă din lemn, artă orientală

drăguţ ca un kitsch

zice: ''asta în amintirea vremurilor de odinioară''

un Budha mic, necioplit,

interesat de domeniul artei şi el

dar mai mult culinare.

mi-am amintit ce mi-ai spus:

‘’ *la urma urmei poeţii sunt şi ei oameni*’’, cameleoni

cât despre restu’ce să mai vorbim...

mă-ntreabă cum îţi mai e cu răceala,

cum suporţi frigul pe-acolo,

dar depărtarea?...

altfel pare întru totul un om de *bonton*,

în timp ce vorbeşte

soarbe elegant din cafea, fără zgomot

îşi revarsă o jumătate de faţă peste furoul iubitei

şi peste canapeaua mea ...cu două braţe

cumpărată în rate

asta nu-l incomodează deloc,

nici nu m-aş fi aşteptat,

tocmai el care are…atâtea de-o calitate perversă,

cu unul din ele a îmbrăcat de dimineaţă strada şi casa-n ziare

despre un altul

se spune că ar lucra încă tainic prin *fabrici şi uzine*

ori prin baruri

şi alte locuri deochiate

sau prin nu ştiu ce încăperi conspirative

prizează tot ce-i cade în mână,

până şi praful de pe tobă din gândirea urbană;

Până aici nimic nou pentru tine, Nadejda,

trăim toţi ca-nainte,

alături ca-n upanişade

cu zeităţi cu o mie de braţe.

El îmi spune să-ţi vorbesc de onoare şi de frică,

eu, însă, vreau să-ţi vorbesc de iubire,

să te-ntreb cine a mai fost pe la tine,

ce poeţi ţi-au mai scris,

cine ţi-a dăruit o floare,

ce fotografii ai primit de la viaţă

ori vreun ou ori vreo jumătate albă de pâine,

sau

şi pe-acolo se practică,

legea străveche a somnului greu de zgură,

legea sfântă a indiferenţei de-o tonă?

Iată-mi face semne din mână, în tăcere,

să nu-i recunoşti vocea

îmi spune s-o ţin tot aşa...

bla, bla-bla şi aşa mai departe

...până ajung *ei* la tine,

să-ţi citească puţin printre gânduri,

să arunce o privire prin groapă, după corpuri delicte

printre frunzele tale mucegăite de ceai.

Eu îi explic că-i târziu şi că eşti obosită

şi că-n ‘’dacea’’ ta nu e loc de prea multe manevre

nici nu vrea să audă,

insistă,

răsuflă greoi, gesticulează

ţigara-i uitată cu filtru

deja a ajuns la vatelină în plapuma albastră a mamei

(şi asta e tot ce-am primit mai bun de-acasă,)

numai pentru asta şi-ar merita o pereche de palme

mitocanul meu, musafir -istoric-pe-nepusă-masă

abia-l mai suport,

tensiune irespirabilă,

a stins până şi focul din vatră.

De aceea, apaşa mea dragă,

ca o vară de sânge ce-mi eşti

primeşte-i la tine, te rog,

pe subversivii ăştia ai vieţii

şi la picioarele tale,

aliniază-i acolo pe toţi...pân’ la unu,

indiferent de limbă, indiferent de culoare,

indiferent de sex,

de orientare politică

ori de naţionalitate, clasă sau religie.

....

Acum, povesteşte-ne Nadejda, povesteşte-mi nopţile tale,

cum iubeai în acel mai teribil,

şi cât de dragi îţi erau ''*notele*'' lui din exil memorate

cum strigau în tine cuvintele ca-ntr-un pântec de mamă

cum plângeai după trupul tatălui plecat ‘’fără adresă’’.

Povesteşte-ne!

Povesteşte-ne, dragă Nadejda,

povesteşte-ne zilele tale,

cum creştea tăcerea în jurul tău din apă, aer şi foc

şi din toate lucrurile ce te-nconjurau

şi din oameni,

se ridica ca un baobab până la cer,

şi cum numai sus, sus de tot,

printre ramurile sale,

cânta şi supravieţuia un popor de lăcuste metalice,

cu traiul şi cântecul unor pânze de joagăr.

Povestește-ne!

Povesteşte-ne, dragă Nadejda,

apaşa mea scumpă,

cum sta iubirea ta suspendată,

la zeci de kilometri distanţă,

şi se-neca acolo așteptând printre fumurile Liubiankăi

în aerul de poezie şi proză arsă

al acelor ani de epurare

doar cu speranţa unor veşti firave

ce niciodată n-au mai sosit.

Povesteşte-ne!

Povesteşte-ne Nadejda,

povesteşte-ne ecou al inimii vii

cât de greu îţi era

să-trăieşti-douăzeci-şi-patru-de-ore-*întreagă-la minte*,

şi poate aşa ne vom răcori

şi vom scăpa pământul de sub puterea duhurilor sale roşii.

Povestește-ne!

Povestește-ne Speranță!

și toată ''sfiala'' lumii ceruită-n morminte de ceață

să se spulbere odată pentru totdeauna

și dintr-un veac fără cripte

izbăvitor să răzbată,

până la inima și cugetul oamenilor,

glasul celor neștiuți, plecați dintre noi

cu un glonte în ceafă sau frunte.

Povestește-ne Speranță!

poem la ...patru ani, două ore, treizeci de minute și dracu știe câte secunde

motto: ***"din ce în ce mai mult am convingerea***

că poezia nu e de fapt POEZIA"

(zicere personală)

dacă aș scrie un poem o dată la patru ani

aș fi poet

și aș rămâne tânăr

un om tânăr și nemăsurat

nemărginit în frumusețea lui

ca un cal sălbatic alergând

cu sângele-n vene fremătând de energie

peste o câmpie mereu deschisă

fără copite

fără șa

călărit veșnic de o amazoană tânără

fără cap și fără veșminte

(așa cum visam noi într-o noapte, prietene drag din Dublin)

dar eu sunt un om simplu

un zilier scriindu-și zilnic bucata amară de pâine

pe fire de iarbă cosite prea devreme

... altfel cum să mă pot hrăni

dacă nu din toate aceste încercări ... nereușite?!

și de aceea îmbătrânesc!

și de aceea îmbătrânesc și iar îmbătrânesc

îmbătrânesc ca un cal de povară

zilnic tropăind

de la stânga la dreapta

și de la dreapta la stânga

într-un țarc de idioți

în șa cu muierea asta bătrână,

simandicoasă

plină de zulufi falși și giuvaiericale

toată numai figuri de mare artistă

purtând pe cap

nemeritat

coroană regală.

Azi...ne masoara moartea iar

în memoria omului,

scriitorului și pictorului desăvârșit Nick Sava

Azi

...

ne măsoară moartea iar

cu limba ei de năpârcă vie

ne măsoară pe ceafa

ne măsoară pe buze

vomităm și-ntoarcem ochii

ea însa ca timpul își vede de lucru

ia moarte tot și du cu tine

ia moarte tot și-ngroapă

sub sânul tău de mamă sterilă

strălucitoare, dinamică,

victorioasă mereu

tu, pacoste a vieții

ia moarte tot

ce eu cretin

nebun idiot,

urându-mă

am iubit

și mă-ncăpățânez să văd

frumos

pierzând mereu

MEREU

CHIAR ȘI FĂRĂ SĂ CUNOSC

ia moarte tot și-ngroapă!

jigodia ta de năpârcă

singură vie

în deșertul omenesc

ia tot!

Jurnalul unei ucideri repetate

- prin țara soarelui ce arde și a poporului ce minte (II)

la moartea lui Nick Sava

*

motto*:'' **într-o țară postcomunistă***

până și moartea are carnet de partid''

(zicere personală)

i-am spus duhului meu:

'' *vino și fotografiază-mi azi*

ziua de mâine!''

îl rugam

''*Duhule, purtător de mir și slavă''*

asta și fac răspundea el conștiincios

continuând să fotografieze

aceleași clădiri,

aceleași străzi,

monumente, cripte comuniste

și orice statuie întâlnea

prin aerul dens al orașului

''*Nu astea,*

NU ASTEA!''

îi repetam eu

''*fotografiază-mi azi*

doar ziua de mâine, Duhule

ca să n-o pot uita!''

îl rugam,

''*Duhule, purtător de mir și slavă*''

în vreme ce Moartea spăla

cu limbă ei aspră

suprafața tuturor lucrurilor

din jurul nostru

întărindu-le cu bala sa.

*

motto: ***'' dacă sunt proști, mulți și săraci la inimă***

numai dracu' își mai face de lucru cu ei''

(zicere personală)

Mi-a fost dat să străbat deșertul

Egiptului nu antic și nici geografic

ci pe cel expus privirilor mele uimite

răsărit dintr-o margine de țară iubită:

Iașiul e o mare de nisip

cu o mie de biserici scufundate

ca o mie de piramide

din care viii și morții

au dispărut demult

și în piața căruia

oamenii locului

pentru o supă de linte

și un pumn

cu monezi grele de piatră

își reneagă religia

cu fiecare răstignire a lui Osiris

apartenența și visele.

Priveam totul

prin sticla groasă

a unei băuturi scumpe

ca să nu mă ardă și pe mine

soarele orbitor al nesimțirii și uitării

și scriam cum scriu și-acum

morții îmi alergau speriați prin preajmă

singuri

unul încoace, altul încolo

toți îngrijorați de propria viață

și-n capela ordinului lor

pe o targă metalică

cu barba-n piept

adormea

frumos și gânditor un profet

ca un duh lămurit întrutotul de viață.

....

Am văzut munții petrecându-l spre groapă

printre crucile cimitirului

''Petru și Pavel''

lunecând tăcuți și pioși

ca ploia de vară dimineața

pe streașina unei case liniștite de țară

și doar ecoul gândului lor de nespus
când și când
tulbura
oglinda marilor dune.

Nimeni nu mai privea cu mine
și-mi era RUȘINE
într-atât de rușine
încât i-aș fi mâncat fără remușcare
pe cei ce au stat acasă
cu burțile pline
...și-mi era RUȘINE
văzând Omul
DE VIU
cum singur se-ngropă
după ce îi slujise pe toți
mai puțin pe sine
ucis acum
încă și încă o dată
cum își trăgea peste trup
de pe margini
ca un rege scit
niciodată răpus
cu mâna duhului său
extrem de puternic

din pâinea amară a pământului

firimitură cu firimitură.

*

motto: **''Lumea a început să pută''**

(Gellu Naum, Drumețul incendiar)

Azi m-am întâlnit din nou cu singurătatea

cu singurătatea mea și numai a mea

tropăind nerăbdătoare

ca-ntr-o continuă fiestă

cor în preajma cenușii

am fost în țara unde

nimeni nu întâlnește pe nimeni

în țara în care pentru prima dată

a răsărit apusul

cu susul-n jos

de dimineață

Îl privesc cu indignare

ridicându-se sub o singură lozincă

prin mulțimea picioarelor negre

prin turma bovinelor sale:

PRIN FURT, CRIMĂ ȘI PUȘCĂRIE

FERICIȚI PETRECEM ACASĂ!

....

Azi m-am întâlnit cu *Nelumea lui Nimeni*

cu toată mulţimea picioarelor ei negre și deocheate

aflată în plină extensie și împerechere,

călcând voios peste cadavre:

''ne iubim prea mult AZI ca să renunțăm Mâine!''

....

...și ca un idiot

eu încă le mai aștept mângâierea

tulburat din ce în ce mai mult

la minte, inimă și-n literatură

venind și revenind în țara

mărturisitorilor de *tranzit*

în țara în care

în anii de liceu un prieten

se visa ecologist locuind într-o varză

(ce șanse ar fi avut azi însă fericit a scăpat)

numai eu mă mai încăpățânez

de fiecare dată

sperând în minuni ce nu se-ntâmplă

ca și cum *hocus-pocus*

peste noapte

împotriva a tot ce legitimează

o turmă turbată

și-ar putea schimba picioarele negre în picioare de lapte

și le-ar crește în loc de genunchi sâni curați de mamă

și povești de iubire pe glezne

pasul le-ar deveni ușor

ca de pasăre

și n-ar mai fi atât de greu,

cum îl simt azi

călcându-mi

pe inima-mi goală.

Blestemaţi fie toţi iubitorii puterii și siluitorii vieţii!

dreptul la viaţă *

Pe Nimeni dacă l-ai fi întrebat și EL ți-ar fi răspuns la fel:

nimeni nu știa de unde venise

și nici numele ei întreg

cu atât mai puţin cum de alesese orașul cu salcâmi

și nici cum de-și găsise gazdă așa de repede

în cartierul ridicat pe locul unui fost teren de curse de cai

doar noi băieţii ne-am trezit peste noapte cu ea-n cap

și așa au urmat bătăile și toate povestirile

transformate apoi în legende

cum a fost văzută odată bând în parc cot la cot cu soldații

cum a petrecut o noapte cu un dezertor pe faleză și încă una

luând bătaie în arestul miliției pentru el

cum la Piticaş a spart arcada unui țigan

și de 1 Mai a dispărut cu un lipovean pentru o săptămâna

într-un sat din apropiere de Ciucurova

nici majoratul nu-l mai putea face vreunul dintre noi fără s-o invite

și sunt convins că mai sunt încă bărbaţi în viaţă care-și amintesc lucrurile astea

cum râzând de noi dimineaţa lansa de la geamul dormitorului ei baloane ciudate

cum numai la ea fumam toţi BT și Apollonia

și probam pe rând în camera de la etajul unu blugi de import cu etichetă groasă de piele

nu era unul să nu se laude într-un fel sau altu' cu ea
și fiecare puteam spune orice, oricât, lumea credea
apoi nu știu care idiot dintre noi a scornit o tâmpenie prea mare,

una chiar mare de tot

-că ar fi plecat într-unul din orașele importante ale țării -

și s-ar fi măritat acolo cu un artist
că ar avea copii
și că lucra acum la un centru olandez de ajutorare a copiilor vagabonzi
astea chiar că prostii! cert e că a dispărut din oraș
și după 25 de ani ca-n Dumas
s-a auzit că a pierdut un sân
și după alți zece ani
s-a îngropat în mormânt

în rest a rămas

*orice asemănare cu oricare din faptele trăite de oricine sunt pură întâmplare!

Sleep my child- Icar

de Ziua Internaţională a Păsărilor

Azi e ziua neamului meu de zburătoare,

sub cerul lor toți frații mei s-au împlinit

și-au cunoscut lumina,

doar eu sunt singurul căzut

zdrobit întins pe masa foamei

Icar cu trupu' împrăștiat de carne

tăcut în gura milei și a vieții

arzând din seul aripilor slabe

plăpând, murind

ca blânda lumânare.

m#ntuire

catedralei m#ntuirii neamului şi ziditorului ei

Despre tine şi catedralei m#ntuirii neamului

un singur gând:

CASĂ PUSTIE

să te zideşti cu fiecare cărămidă până la necredinţă

şi-n umbra făţarnicelor ziduri

păstor hulit de turma mioarelor flămânde de iubire

să zaci neîngropat *preafericitule-fără-lumânare*

fără de-mpărtăşanie

laolaltă cu oastea ta de slugi netrebnice

pupătoare de cur şi bani

spre înţelepţirea generaţiilor ce vor veni

în timp ce noi copiii sărăciţi

ai unui neam de cameleoni

ne vom juca de mână cu Isus

de partea cealaltă a pietrei.

javră la două capete (Ghertrundala)

lui Lumi

Să ne înțelegem bine!

când vorbesc despre lucruri mă gândesc numai și numai la oameni,

iar când vorbesc despre oameni mă gândesc în mod sigur numai la zei.

BISEXUAL

aprins de focul viu

ce-nsămânțează lumea,

strigoi din neamu' celor făr' de mumă,

un ''*fătătoi*''- cum țipă-n cor prostimea-

și mirosind a votcă veche

SUNT SINGURUL POET CÂNTÂND SEDUS DE CIUMĂ

când mă stârnești,

mîrșav, îți nasc direct în gură!

FOTOMODEL

arzând sub zeci de fețe,

călătorind ca duhul alb lipsit de sânge

împodobit în salvie și pudră

petrec prin spațiul capilar desprins de rime,

smerit mereu într-o ureche.

LIZZARD ascuns sub fusta toamnei,

acum timid,

acum vânjos nevoie mare,

ca un limax bălos

când mă câștigi îți stau în poală

când mă desmierzi,

din ce nu am...tot ți-aș mai da pomană.

VIERME fragil,

nesățios și crud din Paradis mușcând

eu mi-am făcut culcuș de spume

și de mă-ntrebi îți voi răspunde:

SUNT MIC DAR VREAU

(umflat nespus)

CA UN BALON SĂ MOR POCNIND …. PE CULME!

Trăgând din pipă opiu gheara-i grea,

la trup croit fiind doar din fumuri albe,

în inimă m-am măsurat numai cu ea

și cu a cerului ursită.

Of! înfumurare belicoasă curmă-ți glasu'!

cu detașare de poet îți spun:

n-am inventat numai *noi doi* minciuna

sar rușii că-nțeleg și dau binețe

să curgă votca,

ne împresoară ziua

HERMAFRODIT din stirpe fină

în zori născut din flori

prin flori mă plimb ca roua.

Panama papers -LAW FOR THE RICH

Inima ei o părăsise plecând de nebună

nimeni nu știa pe unde își dezrădăcina acum nervii

numai trupul îi creștea

într-o zi cât în două decenii

aproape unidimensional

în grafice, notițe și schițe

avea o tumoare cancerigenă

de 2,6 TB

și renunțase la viața de apoi.

.

Înghițea zilnic ca un bolnav bulimic doar cifre

orice nu se putea apăra

așa pățise și satul meu și casa ta

câteva maternități și viitorul unor generații

ba chiar și unele popoare învecinate de mare

Stam toți înăuntrul ei asfixiați ca-ntr-o balenă

și nu scoteam un cuvânt

așteptam doar să moară:

ea

dar și satul meu și casa ta

și cele câteva maternități

împreună cu viitorul unor generații

și popoare învecinate de mare

...

iar eu sincer n-aș fi vrut să se-ntâmple așa

cu tot respectul companiei-n care mă aflam

să mor înghițit de balenă

și cred că aveam o cifră mică *

de care-mi păsa.

** 0,01 grame- greutatea fizică presupusă a sufletului*

Pruncul

Mariei

Doamne, Isuse! mântuiește-ne pe noi de mizeria memoriei noastre!

(zicere personală)

Nu ne-am întâlnit niciodată

când eram copil El stătea răstignit

fără să spună un cuvânt

de candela bunicii.

din palmele și tălpile Sale șiroia zilnic sânge

-tuturor ne era frică de hemoragia Sa -

mama îi tămâia rănile doar în fiecare duminică

-nu știu dacă asta Lui îi plăcea, dacă îi facea bine sau nu-

după care toți ne apucam să mâncăm cu nespusă veselie

de parcă El s-ar fi dat jos de pe cruce și s-ar fi așezat lângă noi

mușcând din friptura lu' bunicu'

-dar asta nu!-

bucătăria casei din Chercea încă-i mai poartă pe zid

semnul cotelor Sale de sânge

și tot orarul meselor noastre....

Unii ani au fost mai buni, în alții am flămânzit oleacă

iar în alții ele au înregistrat o ușoară scădere.

.../.

Acum, însă, naiv aflat în pragul maturității,

ca o gară străpunsă de vânt

străbătând un timp risipit

primesc vești

despre EL

din ce în ce mai des

toate vestind un copil.

Vezi bine!, armoniei lumii

eu i-am lipsit în ultimii patruzeci de ani de viață

și noi doi nu ne-am putut întâlni niciodată într-un același timp alăptat de mamă!

NO MERCY

cântec de înmormântare a anului

...și eu stam așa

gândindu-mă ce să fac cu el,

încă se mai gudura pe lângă mine.

cu două sau patru ore înainte

beam încet și consecvent din pahare

-cu program vreau să zic-

continua să-mi lingă tălpile și mâinile

și mă privea cu ochi de zahăr

băiat de lapte,

eu, îngrețoșat pe mai mult de jumătate,

îmi aminteam de cele 12 luni de muncă silnică

și de o sumă de tristeți,

bașca

de câteva prietenii schilodite

Pur și simplu îl asteptam să moară!

să-i treaca timpul și să dea ochii peste cap

să facă ''*guiț*'' și să crape

cum s-a întâmplat și cu alții

să-l fac șomoiog

și să-l calc apoi în picioare, la pământ, ca un rege viu

cu dispreț să-i împing cadavrul

într-un colț al camerei mele

lângă celelalte hârtii aflate acolo,

mototolite,

zgâriate,

fiecare cu frânturi de poeme nereușite,

...cu vise neîmplinite.

AMIN!

Lumina lumii (Omilie)

sau învățătură de iubire către fiul meu Francisc

motto:"***Iată Eu stau la ușă și bat.***

Dacă cineva aude glasul Meu

și deschide ușa,

voi intra la el,

voi cina cu el,

și el cu Mine."

(Apocalipsa lui Ioan 3:20)

13 noiembrie 2015, Paris

umanitatea sângerează … azi, a câta oară?
de mâine vom păși ținându-ne de mână,
mergând ca oamenii tăcuți,
vii prin lucarna unui muribund.

eu, tatăl tău, trecut de patruzeci de ani
tu, vlăstarul meu, de douăzeci de ani,
egali de-acum
Să nu ne temem!
Timpul niciodată n-a risipit nimic
din tot ce-a adăstat pe pământ!

să luăm aminte deci, la glasul celei ce dintâi se luptă,
celei ce dintâi vorbește răului în față,
'nainte ca noi doi, tată și fiu,

să putem culege sau pierde:
'' nu fi frumos și nici iute
nici amar, dar nici leneș
nici urât și nici zăbavnic
nici vesel peste măsură, dar nici harnic fără rost
și fă din orice lucru al tău unul plăcut inimii: **ÎNVAȚĂ**!
Nici temător să nu fii și nici mândru,
nici trădător, dar nici fățarnic,
nici curajos fără rost, nici umil ca sclavii
iar când te întovărășești la bine
ține credința fiecăruia în inimă și minte
cu bună cumpănire.

Nu iubi mult dar nici puțin,
nu fi cu pizmă, dar nici nu-ți lăsa memoria să uite de ea însăși
nu fi excesiv de darnic dar nici nu muri în calicie,
ca să poți împărți ce ai cu frații tăi pînă-n ultima ta zi
iar mai presus de toate **SĂ NU URĂȘTI**, copile.

Fii drept cu inima și nu tăia cu mintea în carne vie de om
Fii bun și milostiv indiferent de vârstă
și în egală măsură
către toate cele cuvântătoare și necuvântătoare
iar de minciună să te ferești.

De Domnul tău să nu te temi,
iar când iubirea de cel ce-ți este străin va cânta în inima ta
tu s-o asculți
și să ai mereu către cei mai puțin norocoși, umiliți sau bătrîni
o vorbă sau o faptă bună, indiferent cum și cui se închină aceștia.

Nu fi sfătos cu neștiutorii, dar nici cu tinerii
și în toți să răsădești la fel atât iubirea de om cât și de viață
fără să-ți fie frică că-i înșeli.
Numai gândul morții să-l păstrezi pentru tine
-puternic lipit de suflet-
ca alături fiind de el niciodată să nu pui atâta preț pe viața ta
încât trădând să dai la schimb tot ce ai iubit.

Nu asculta și nu te pierde în mreaja vremii, fiule,
pentru că și tu, asemeni oricăruia dintre noi,
trăiești doar în ordinea asemănată numelui tău ,
care e aceeași și niciodată schimbată
de la facerea lumii pînă-n vecii vecilor ...atâți câți 'or veni.

Și acum, înainte de orice
ține la mare preț **PRIETENIA**
și să nu-ți fie frică de timp, așa cum nu trebuie să te înfricoșezi de apă
Da, te poți îneca, dar niciodată nu te vei putea condamna singur decât greșind în fața **LUMINII**!''
*
Tatăl tău așa te vrea, LIBER și în dreaptă cumpănire mereu!

IARNĂ (blues)

motto: "but thanks for the lesson....

Merry Christmas you all! "

(Bensonhurst Blues)

azi simt cum îmbătrânesc dintr-odată

‘’mi-am îndeplinit toate profețiile politice’’ *

doar o vânătoare veche-mi mai tulbură somnul

dănțuindu-mi prin vene

dragoni petrec curtând cosânzene

sun cornu’ ca pentru ultima oară

obosiți de alarme gonacii mi-i chem înapoi:

revino acasă Cumplită Iubire,

și tu, Neprețuită, Fugară, Prietenie,

renunță Îndârjită Speranță,

azi vânătoarea voastră se termină cu mine

înghețați, așadar, lângă trupul acesta

...de zăpadă murdară

Merry Christmas you all!

**George Bacovia, poemul '' Cogito''*

Paradisului meu… fără regret, fără rușine!

Mariei

*motto:„***Trăim timpuri când trebuie să fiu recunoscător altei (***oricărei* ****) ființe umane fiindcă nu-și exercită opțiunea de a (****mă*****) omorî.”***

(Yehuda Nir)

când nu voi mai suporta actele tovarăşilor mei de drum,

şi orice semn al lor va vorbi inimii mele

numai şi numai despre moarte

despremoartealorcadespremoarteaaltora

despremoarteaaltoracadespremoarteanimănui

fără să le pese câtuşi de puţin de bogăţia vieţii

câlcându-se unii pe alţii în picioare

minţind, furând, înşelând,

lovind, scuipând, trădând,

urând, violând, ucigând

ignorând,

ca un Ulise atunci

-coborându-şi pânzele corabiei sale în toiul unei furtuni -

voi prinde cerul de-o margine a lui

şi cu braţe straşnice mi-l voi aduce mai aproape, viu,

învelindu-mi trupul în mantia lui

ca să mor.

altfel cum?!

când în apa curată a nopţilor nicio rugăciune simplă de om nu-şi mai spală demult chipul

şi limbile făţărniciei străbat aerul tuturor zilelor ca o sirenă nebună cu o mie de glasuri

altfel cum să poţi naviga corect cu poezia lumii

când un neam de șobolani îşi duce veacu' pe coverta ei de vise

şi la ce bun

să tot asculţi îngrijorarea lumii

şi la ce bun

să tot străbaţi atâtea ape

gândind la fraţii tăi din viitor

cu inima străpunsă

într-un final, ajungând la ei

Paradisului tău să-i oferi în dar

toată această menajerie de fiare turbate.

mai bine

uitarea fără vise,

mai bine

tăcând să-mi ascult dumnezeii

respirând vii lângă somnul meu,

fără rușine!

**cuvintele adăugate citatului aparțin autorului*

‘’Am ales să strig.

Tăcerea reprezintă o crimă împotriva umanităţii!’’

Nadejda Mandelştam

emanuel pope

colectiv

suntem cameleoni

Republica Artelor -Cititor de Poezie
2016
t